JOSE MANUEL CIRIA

JOSE MANUEL CIRIA

ORGANISKĀ MAGMA
Laura Revuelta

Es izšķīros rakstīt šo rakstu par Manuelu Siriju tieši tā, kā no manām atmiņām uzplaiksnīja vārdi. Tā, kā atnāca domas. Verbālā abstraktā ekspresionisma veidā. Tas ir absolūti sirreāli, jo tam nav nekā kopīga ar viņa darbiem, ar apziņu, nedz arī ar bezapziņu. Lietojot juridisko terminoloģiju, rakstīju tā, kā tas varētu būt bijis.

Es sēžu pie loga, no kura viss, ko varu redzēt, ir jūra. Plaša monohroma jūra. Tumša un ar viegli iesvītrotām baltām viļņu mugurām. Zeme nav redzama. Debesis ir maigi zilas un baltas. Šī secīgā atkārtošanās būtībā ir perfekti abstrakta izpausme, lai arī cik reāla tā varētu šķist no pirmā acu uzmetiena vai paviršā interpretācijā. Es domāju par Hosē Manuela Sirijas gleznām un par viņa izstādi *Nenosauktais... Nenotveramais... (Before the Title, Beyond the Surface)*. Es nevaru saskatīt nekādus norādījumus attiecībā uz viņa krāsu gammām, kas, šķiet, nāk no zemes dzīlēm, nevis no jūras dziļumiem. Sarkani, melni un zemes toņi – kā vulkāniskie ieži. Taču, par spīti tam, es varu iztēloties viņa gleznas slīdam pār virsmu. Ne peldot pa straumi, bet vienkārši piešķirot monotonajam horizontam intensitāti. Es saistītu šīs iztēles epizodes ar vienu no viņa gleznu instalācijām, kur gleznas bija izkaisītas pa muzeja aukstajām sienām, precīzāk – ar viņa *Abstrakto atmiņu (Abstract Memory)* sēriju. Atmiņa ir tikpat abstrakta kā vide, kas ir man apkārt. Tāpēc arī manas vizuālās attiecības ir tikpat abstraktas kā viņa gleznas.

Es nevaru teikt, ka zinu visu par Hosē Manuela Sirijas gleznām, bet es zinu par viņām ilgi. Es arī nevaru teikt, ka zinu visu par viņa lekcijās teikto un viņa iekšējām sarunām, bet no ilgajās intervijās un privātajās sarunās minētā es patiešām zinu, kas viņu interesē. Glezniecība un tikai glezniecība. Es nevaru teikt, ka manas zināšanas ir pilnīgas vēl jo vairāk tāpēc, ka esmu tikai reizi izlasījusi dažus kataloga tekstus, ko viņš pats uzrakstījis savai izstādei Tabakalera telpās Madridē. Pārsteidzošs atskats pagātnē. Esmu nonākusi pie secinājuma, ka viņam patiešām pašam jāraksta kataloga teksti. Tie ir vienkārši burvīgi savas intensitātes dēļ. Pļauka glezniecības un tāpēc arī viņa darbu skeptiķiem. Kāpēc viņš ir jāraksturo, nemaz nerunājot par citiem? Vienkārši tāpēc, ka viņš lūdz mūs interpretēt savas gleznas frāzēs un jēdzienos. Viņš tic mūsu vārdiem. Taču es vairāk uzticos viņa vārdiem. Es cenšos saskatīt to tālāko virzību mūsdienu mākslinieciskās realitātes kontekstā. Hosē Manuels Sirija ir jūrnieks, kas iztiek bez citu palīdzības, un kas gan būtu es, lai pamestu viņam makšķerauklu, kad viņa gleznas aizslīd man gar acīm.

Daudzo gadu laikā, kas veltīti mūsdienu mākslas skaidrošanai, polemizēšanai par to un tās izplatīšanai, man nav bieži gadījies sastapt māksliniekus, kas apveltīti ar talantu izteikties vārdiski, vai tas būtu mutiski vai rakstiski. Visas mākslas vēstures gaitā ir bijuši augstas klases mākslinieki, kuru teksti, neraugoties uz viņu augsto vērtējumu mākslā, ir tikuši vērtēti augstāk nekā viņu darbi, kaut gan jāpiebilst, ka šāda teorija radusies noslēgtajā ekspertu pasaulē. Jums, izstumtajiem, nav jājūtas pārsteigtiem, taču Dalī bija viens no šādiem gadījumiem. Ir pat tādi, kas teikuši, ka viņš bijis daudz labāks rakstnieks nekā gleznotājs. Man tam jāpiekrīt, taču *avida dollars* ("alkatīgie dolāri") allaž atalgojuši rakstniekus labāk nekā gleznotājus. Hosē Manuels Sirija ir labs rakstnieks, bet visupirms viņš ir lielisks gleznotājs. Viņa vārdu spēks ir dzirkstošs. Viņa glezniecība arī ir dzirkstoša. Vienkārši mirdzoša un skatienu apžilbinoša. Ar nedaudziem krāsas plankumu iestarpinājumiem.

Jau vairāk nekā divdesmit gadu katru dienu esmu pavadījusi kopā ar Hosē Manuela Sirijas gleznām. Un arī ar viņa gravīrām. Tie ir darbi no tiem laikiem, kad viņš vēl nebija pametis Madridi. Viņš tikko bija uzsācis savu starptautisko ceļojumu un pārmaiņu meklējumus, tirgus, zināšanu un interpretāciju meklējumus. Neraugoties uz to, ka viņa bagāžas saturs ir mainījies, viss, kas raksturīgs Sirijam, paslēpts viņa somās. Neviens nav pat viņa mazā pirkstiņa vērts. Pirmā pieturvieta viņa ceļojumā bija Ņujorka. Ņujorka ir Hosē Manuela Sirijas pilsēta. Es uzdrošinos teikt, ka tā ir viņa kaisle, ja ne sentiments. Ņujorka nav Hopera glezna, tā nav arī Vorhola radīts tēls. Lai gan daudzi, kas atbalsta šādu viedokli, tā teiktu. Ņujorka ir abstraktā ekspresionisma miesa un asinis. Ņujorka ir sašķēlusies un ieplaisājusi krāsa. Tā ir veca, bet ne nogurusi pilsēta. Runājot par veco, Hosē Manuela Sirijas gleznie cībai piemīt tā pati būtība, taču tā nešķiet nedz nogurusi, nedz iztukšota. Tā ir ielu gleznie cība, kas savāc kopā pilsētas paliekas, kur uz namu sienām un mūriem – kur gan atrast vēl labākus audeklus – atklājas skats uz reklāmu driskām pie afišu stabiem, skats uz sienām, kas neskaitāmas reizes apgleznotas ar grafiti un kas pauž vēlēšanos aizklāt urbānās rētas. Pilsēta ir nepārtrauktā celtnie cības procesā, tāpat tas ir ar Sirijas gleznie cību. Šī ir vieta, kur viņa darbos sāk iemiesoties jaunas valodas – sākot ar video un līdz pat priekšmetiskajai.

Vēlāk sekoja Berlīne. Tad Londona – pilsēta, kurā viņš dzīvo pašlaik. Taču Madride ir pilsēta, kurā viņš allaž atgriežas. Vienreiz Hosē man teica, ka, viņam par lielu neapmierinātību, dzīvodams Ņujorkā, viņš gleznojis tā, kā to darījis Madridē. Un otrādi – ka, būdams Madridē, gleznojis tā, it kā būtu Ņujorkā. Viņa iedvesma un mūza lidoja pretējos virzienos, kad vien tas tām iepatikās. Līdz kamēr grafiki mainījās. Galu galā tas vairs neradīja problēmas, jo visi mākslinieka vitālie un eksistenciālie ceļojumi noslēdzās kopā, krustojoties, nākot un ejot kā pazemes straumes. Ja Sirijas gleznie cība būtu jāpieskaita kādai konkrētai tradīcijai, tad, visticamāk, tas būtu abstraktais ekspresionisms, taču tas attiektos tikai uz nelielu viņa darbu daļu. Viņa darbi izšļācas krāsās, it kā ikviena viņa glezna uzrastos no vēlreiz atklātas vēstures. Kad mākslas pasaule sadalās grupās par vai pret gleznie cību (par vai pret konceptuālo), viņš ieņem pozīciju pa vidu, lai gan ne vienādā attālumā no galējiem punktiem. Ja runa ir par Hosē Manuelu Siriju, viņš labprāt būtu iečurājis Dišāna pisuārā, iezīmējot teritoriju viņa trešās un ceturtās paaudzes trešās vai ceturtās šķiras palīgu starpā. Neviens nečurā Hosē Manuela Sirijas teritorijā, jo, pateicoties konceptuālajam, neko nevar iegūt. Viņš ir iemācījies konceptuālā banālos trikus, bet viņš arī zina, ka gleznošanā nedrīkst būt triku. Ja būs jāizvēlas starp vieglāko un grūtāko maršrutu, viņš turēsies pie pēdējā, lai gan tur ieguvumi būs zemāki un sarežģītāki. Daudz sarežģītāki, bet tie jau būs citi, kas spēlēsies vai rotaļāsies ar to.

Vārdi nespēj apslēpt to, kas galu galā izrādās tikai asprātīga vārdu spēle. Spēle ar kauliņiem, mētājot idejas no viena kausa otrā tā, lai pazustu skatītāja ciešais skatiens un interese. Lūk, par ko pēdējās desmitgadēs daudz runāts mākslā. Labā lieta attiecībā uz Hosē Manuelu Siriju ir tā, ka nav daudz jāskaidro, lai gan mēs varētu skaidrot, ja ieskatītos zem krāsas slāņiem.

Viņš pameta Ņujorku, lai dotos uz Berlīni. Drīzāk personisku iemeslu vadīts, nevis aiz nepieciešamības mainīt cikliskumu, kaut gan cikliskums mainījās. Tāds ir dzīves likums. Mākslas vēstures kartē iezīmētas daudzas galvaspilsētas. Saka, ka mūsu laiku galvaspilsēta ir Berlīne. Kādreiz tāda bija Parīze un Ņujorka. Sabrukušā mūra pilsētas vientulīgajās ielās par šo vietu piedzima slava, ka tā uzņem ikvienu mākslinieku, kas alkst ievirzīt savu karjeru veiksmes un mūsdienīguma

orbītā. Hosē Manuela Sirijas dvēsele sastinga. Berlīne maz varēja piedāvāt viņam, un viņš maz varēja piedāvāt pilsētai, kura man personīgi šķiet baismīga. Ar mūri pa vidu vai arī bez tā. Lai cik nemoderni vai neatbilstoši tas varētu šķist, Sirija Berlīnei pagrieza muguru. No rētām, kas iecirstas asfaltā, nevar paņemt daudz. Un cik gan ierosinoša tā vieta varētu būt bijusi Sirijas intensīvajai gleznošanai arī tās brūces dēļ, kas atvērās, kad nomira viņa tēvs, par kuru Sirija vienmēr bija izteicies kā par savu uzticamāko ceļabiedru. Es sastapu viņu Madridē. Tēvs vienmēr bija viņam līdzās, un sēdēt blakus māksliniekam dēlam nebija viegli. Pēc tēva nāves Sirijas darbs sāka ietilpt vienā galvā, bet galvas vairojās kā mantu kastes, kas rodas, nebeidzami pārvācoties uz jaunām mājām. Pa vidu saplosītajam un necilvēciskajam parādās sejas un žesti. Iekšēji un ārēji rēgi. Pētot radīšanas un radītāja, izcelsmes un nāves kaiti. Gleznas kā dvēseles ultraskaņas attēli.

Viņa nākotne ir līdzīga kastu kalnam. Mākslinieks klejotājs, kas velk visu savu mantību tauvā. Viena kaste, tad vēl viena un vēl viena. Kurš gan būs tas laimīgais, kas to visu izsaiņos? Materiālo un nemateriālo. Katra kaste glabā noslēpumu, realitāti un pārsteigumu. Kopš tā laika viņa gleznas ir pilnas ar kastēm. Tieši tāpat kā viņa studijas un dzīve. Šīs izstādes nosaukuma *Nenosauktais... Nenotveramais (Before the Title, Beyond the Surface)* aizsegā Sirija izsaiņo daudzas savas mānijas. Lai gan izstādes nosaukums skaidri norāda uz konceptuāliem slāņiem, viņa gleznojumi ir tīrs radošs nemiers, taču ne tukšums. Tie ir eksperimenti ar gleznas koncepciju, ar dvēseli, ar būtību. Aina ar balto kubu reprezentē muzeja sienas, kas izstaros liesmas, it kā šīs vietas vulkāniskā darbība būtu atkal atdzīvojusies uz audekla virsmas. Konstruktīvisms arhitektūrā ir konstruktīvisms, ar kuru arī Sirija eksperimentē savos darbos. Sirija nokļuvis laikā, kurā viņš sadraudzējās ar Maļeviču.

Marka Rotko Centrs no iekšpuses ir izgaismots ar gaismu, ko izstaro gleznas, kas radītas iedvesmas un dzīves uzplaiksnījumos. Izgaismots no iekšpuses uz ārpusi. No tradicionālā uz avangardu. No koncepcijas uz ekspresīvu intensitāti. Radīšana un sagraušana, lai atdzimtu.

ORGANIC MAGMA
Laura Revuelta

I decided to write this text about José Manuel Ciria as the words flashed back to me from memories. As the ideas emerged. In a kind of verbal abstract expressionism. It is totally surreal, because this has nothing to do with his work or the unconscious, nor unconsciousness. Expressing it in legal terms, as it were.

I am sitting in front of a window from which all I can see is the sea. A vast monochrome sea. Dark, with subtle, veiny white crests. There is no land to be seen. The sky is a soft blue and white. This sequential repetition is actually a perfect abstract exercise, however real it may appear at a glance or to superficial interpretation. I am thinking about paintings by José Manuel Ciria, and his *Before the Title, Beyond the Surface* exhibition. I can find no references to his colour ranges that appear to spring from the bowels of the Earth rather than from the depths of the sea. Reds, blacks, earthy tones, like volcanic rocks. Despite this, I can imagine his pictures floating on the surface. Not adrift, simply lending intensity to the monotonous horizon. I would link this imaginary sequence with one of his painting installations where the pictures were scattered on the cold walls of a museum, in the *Abstract Memory* series, to be precise. Memory is as abstract as the environment that surrounds me. That is why my visual relationships are as abstract as his pictures.

I cannot say that I know everything about pictures by José Manuel Ciria, but I have known about them for a long time. Neither can I say that I know everything about talks given by José Manuel Ciria and his internal discourses, but I do know about many of his concerns mentioned in long interviews and private conversations. Painting and just painting. I cannot say that my knowledge is complete, and less so since I have only once read some of the catalogue texts that he wrote for his exhibition at the Tabacalera rooms in Madrid. Surprising flashbacks. I have come to the conclusion that he should indeed write catalogue texts himself. Simply delightful in intensity. A slap for the sceptics of painting, and therefore, of his work too. Why should we, let alone others, describe him? Simply because he asks us to translate his paintings into phrases and concepts. He trusts in our words. I trust more in his words. I just try to give them a further twist in the context of the artistic reality of our time. José Manuel Ciria is largely a single-handed sailor, and who am I to throw him a line as his paintings sail in front of my eyes.

After dedicating many years to explaining, arguing and communicating contemporary art, I have not often come across artists that have the gift of words: be it spoken or written. All through the history of art, there have been first class artists who, despite their supreme ranking, have had their texts more highly valued than their work, although this theory arose in the closed world of the experts. Be not surprised you outsiders, but Dalí was one of those cases. There are those who have even said that he was a much better writer than a painter. I have to agree, but the *avida dollars* has always rewarded artists more than writers. José Manuel Ciria is a good writer, but he is first and foremost a tremendous painter. His word power is scintillating. His painting is scintillating too. Simply sparkling and dazzling the view. With spots of paint.

For more than two decades, I have shared every day of my life with paintings by José Manuel Ciria. And with his engravings too. They are works from the time when he still had not left Madrid. He had yet to begin his international journey in search of transformations, of a market, readings and interpretations. Despite changes in his luggage, everything Cirian is hidden in his bags. Nobody can hold a candle to him. His first stopover was New York. New York is José Manuel Ciria´s city. I dare say for the passionate, if not the sentimental. New York is no painting by Hopper. It is not a Warhol image. Although many who subscribe to that view would say so. New York is flesh and blood of abstract expressionism. New York is a split and cracked paint. It is an old, but not a tired city. Speaking of old, José Manuel Ciria´s painting has these same essences, but it is neither tired nor spent. It is street painting that gathers together the remnants of a city where the walls and sides of buildings – where better to find a canvas – are a view to see the shreds of advertising billboards, painted and repainted with graffiti and the desire to cover urban wounds. A city in perpetual construction, as is Ciria´s painting. This is where new languages begin to be incorporated into his work. From videos to the objectual.

After that came Berlin. And then London, the city where he now lives. However, Madrid is a city which he always comes back to. He told me once that, to his frustration, in New York he painted like he did in Madrid. And also the other way about, that in Madrid he painted as if he were in New York. His inspiration or his muse took the flight in the opposite direction whenever they pleased. Until the schedules changed. This, in the end, has not been a problem, the artist´s vital and existential journeys ended up together, crossing one another, coming and going like underground currents. If one had to place Ciria´s painting in a particular tradition, the most obvious would be abstract expressionism, but that would only be for a small part. His works gush with paint as if each of his paintings were sprouting from reinvented history. When the art world splits into groups, for or against painting (for or against the conceptual) he took the middle ground, albeit not equidistant. As to José Manuel Ciria, he would have liked to have peed in Duchamp´s urinal, marking territory between his third and fourth generation court of third or fourth rate acolytes. No one pees on José Manuel Ciria´s territory, owing to the conceptual, there is nothing to be gained. He has learned the hackneyed tricks of the conceptual, but he knows that there can be no tricks in painting. Given the easy or the difficult route, he kept to the latter although the revenues were lower and more complicated. More complicated, but it would be others who would play or toy with that.

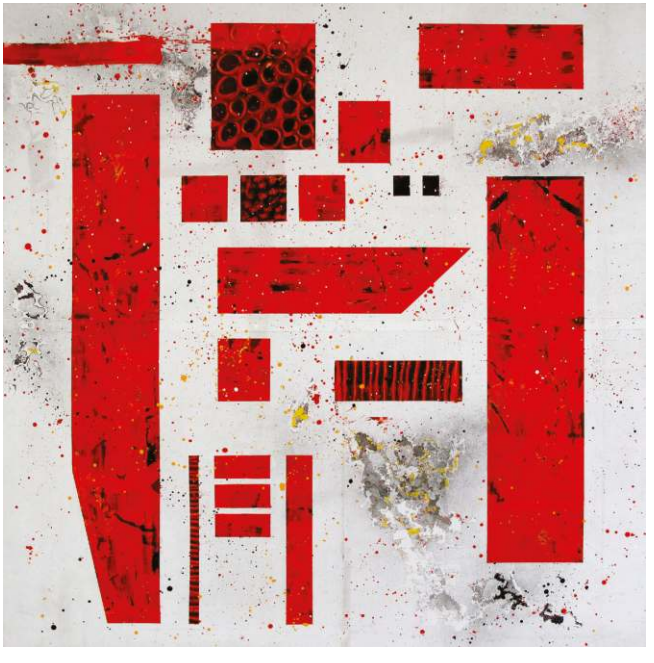
Words cannot hide what is in the end just a gimmicky word game. A game of cups, passing ideas from one beaker to another, trying to lose the spectator´s gaze and interest. This is what much art has become over the last few decades. The good thing about José Manuel Ciria is that there is not much to explain, although we could explain many things, if we were to look below the layers of paint.

He left New York to go to Berlin. For personal reasons rather than the necessity to change the cycle, although the cycle did change. Such is the law of life. The map of art history is marked by different capitals. They say that the capital of our time is Berlin, as was once Paris or New York. In the desolate streets of this city of the fallen wall, was born its fame to host any artist who yearned to launch the success or fashionability of his career into orbit. José Manuel Ciria´s soul froze over. Berlin had little to offer to him, and he had little to offer to a city which, personally, I find quite eerie. With the wall through the middle, or without the wall.

However anti-modern or against the grain it may seem, Ciria turned his back on Berlin. There is not much to be ripped from the scars torn into the asphalt. And what a conducive place it could have been for intense painting by Ciria, due to the wound that opened with the death of his father, who he always referred to as his most faithful companion. I met him in Madrid. He was always at his side and it could not have been easy sitting beside his artist son. His work, after his father´s death, began to fit into one head, but the heads multiplied like removal boxes in an interminable house move. Faces and gestures appear, among the torn-apart and the monstrous. Internal and external ghosts. Exploring the disease of creation and the creator, of origin and death. Pictures like ultrasound images of the soul.

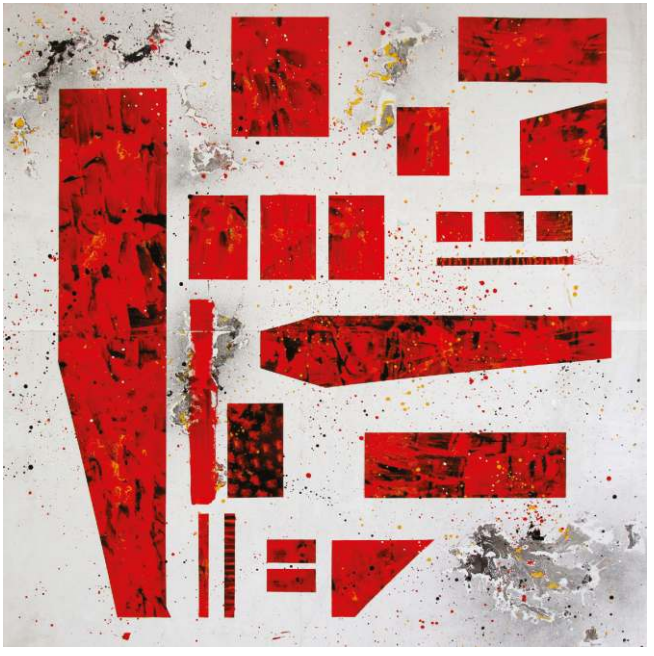
His future is like a mountain of boxes. The artist on the move with all in tow. One box, then another, and another. Who will be the lucky one who gets to unpack it all? The material and the immaterial. Each box guards a secret, a reality and a surprise. Since that time, his pictures have been filled with boxes. Just like his studios, and his life circumstances. In this exhibition, Ciria unpacks a good many of his obsessions under the mantle of the title *Before the Title, Beyond the Surface*. Although the name clearly suggests conceptual layers, his painting is pure creative anxiety, but not emptiness. Experimentation with the pictorial concept, with the soul, with essence. The scene set with the white cube represents the walls of the museum, which will radiate fire, as if the volcanic activity of this place has jumped to life again at the surface. The constructivism of the architecture is the constructivism with which Ciria also experiments in his work. Ciria has come to a time in which he has made friends with Malevich.

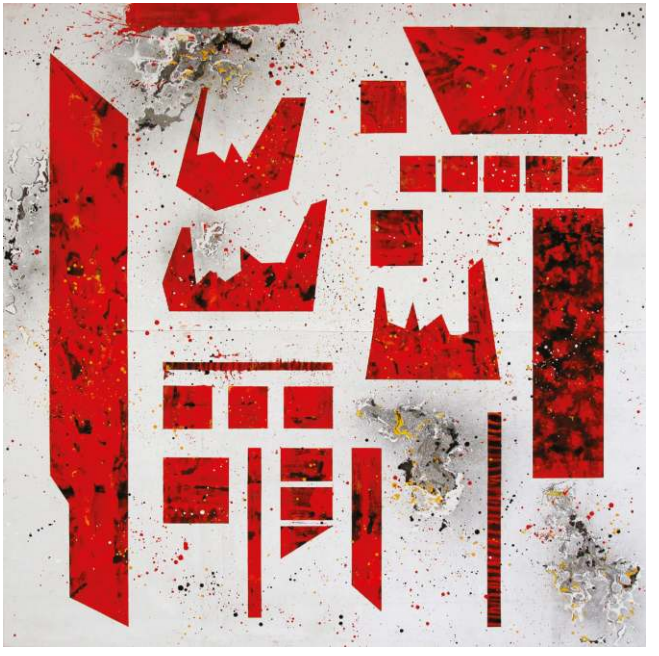
The Mark Rothko Centre is illuminated from within by the light of these paintings done in flashes of inspiration and life. From within, to the exterior. From the traditional, to the *avant garde*. From the concept of expressive intensity. Construction and destruction, to reborn.

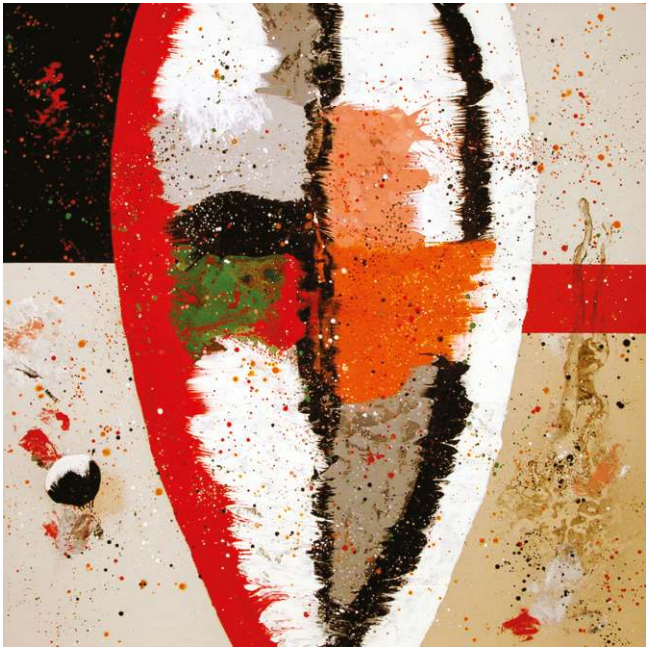

Klusā daba un valoda I, II, III. Ģeometriskā svīta
Still-life and Language I, II, III. Geometries Suite
Язык натюрморта I, II, III. Геометрическая сюита

eļļa, brezents / oil on tarpaulin / масло, тарпаулин, 200 x 200, 2006

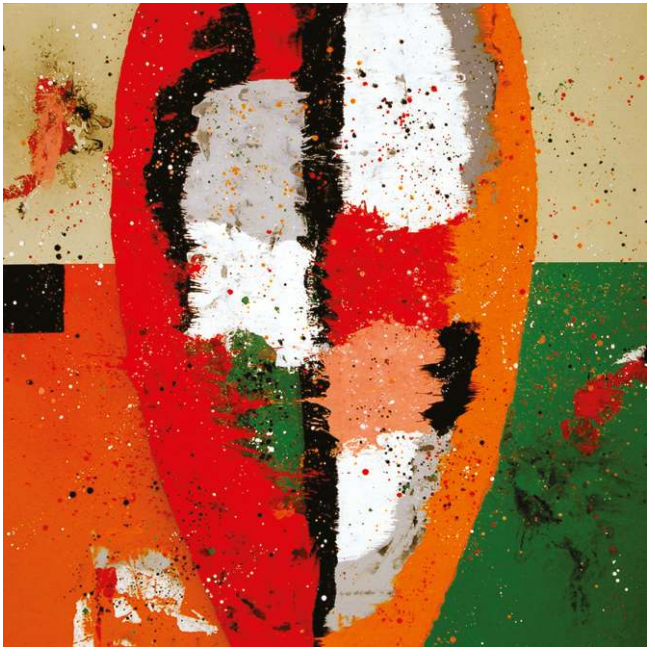

Kas es esmu? Ko es domāju par sevi? Kā mani redz citi. Triptihs. No sērijas „Kauna maskas”
What I am, What I believe I am, What the others see. Triptych. Schandenmaske Series
Кто я? Что я думаю о себе? Что видят другие. Триптих. Из серии “Маски Позора”

eļļa, audekls / oil on canvas / масло, холст, 200 x 200, 2008

Pašportrets. Atceroties Gregoriju (1910-2009). Triptihs. No sērijas „Kauna maskas"
Self-portrait remembering Gregoria (1910-2009). Triptych. Schandenmaske Series.
Автопортрет. Воспоминания о Грегории (1910-2009). Триптих. Из серии Маски Позора.

eļļa, alumīnijs, audekls / oil and aluminium on canvas / масло, алюминий, холст, 200 x 200, 2009

Durvis, Dzeltenais kvadrāts, Labirints. No sērijas „Abstraktā atmiņa”
Door, Yellow Square, Labyrinth. Abstract Memory Series
Дверь, Желтый квадрат, Лабиринт. Из серии „Абстрактная Память”

eļļa, alumīnijs, audekls / oil and aluminium on canvas / масло, алюминий, холст, 200 x 200, 2010

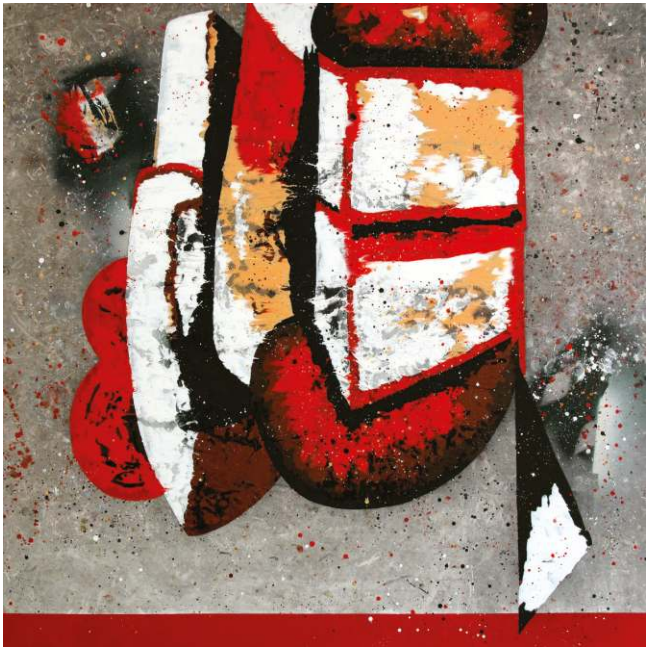

Dīvainā galva, Krāsainais kvadrāts, Tēvs un dēls. No sērijas „Abstraktā atmiņa”
Strange Head, Coloured Square, Father and Son. Abstract Memory Series
Странная голова, Цветной Квадрат, Отец и Сын. Из серии „Абстрактная Память”

kolāža, eļļa, jauktā tehnika, brezents / collage of mixed media and oil on tarpaulin / коллаж: смешанная техника, масло, тарпаулин, 200 x 200, 2012/2013

Longīna šķēps, Iesaukts Vizuālajā misijā, Dabiskie iemesli. No sērijas „Londonas kastes"
The Spear of Longinos, Assigned to a Visual Mission, Natural Reasons. The London Boxes Series
Копье Лонгина, Назначен к Визуальной Миссии, В силу естественных причин. Из серии
„Лондонские Коробки"

eļļa, brezents / oil on tarpaulin/масло, тарпаулин, 200 x 200, 2014

ВУЛКАНИЧЕСКАЯ МАГМА
Лаура Ревуэлта

Я решила написать этот текст о Хосе Мануэле Сирии, поскольку слова наплывают из прошлых воспоминаний, и вырисовываются идеи. Своего рода словесный абстрактный экспрессионизм. Это полностью ирреально, потому что это не имеет никакого отношения ни к его работе ни к подсознательному. Попытаюсь выразить это так, как оно проявилось.

Я сижу у окна, из которого я вижу только море. Обширное монохромное море. Темное море и легкие белые гребни. Не видно совсем земли. Небо светло-голубое и белесое. Это последовательное повторение кажется совершенно абстрактным, но является таким только на первый поверхностный взгляд. Я думаю о картинах Хосе и о его выставке *Неназванное... Неуловимое...* Его цветовая шкала соотносится в большей мере, с недрами Земли, чем с глубинами моря. Красные, черные, земляные тона, как вулканические породы. Несмотря на это, я могу представить его картины плавающими на поверхности воды. Не по течению, а просто добавляя интенсивности монотонному горизонту. Я связала бы эту воображаемую последовательность с одной из его живописных инсталляций, где картины были рассеяны на холодных стенах музея, это о цикле *Абстрактная Память*. Память так же абстрактна, как и окружающая меня среда. Именно поэтому мои визуальные восприятия так же абстрактны, как его картины.

Я не могу сказать, что знаю все о картинах Сирии, но я знала о них в течение долгого времени. И при этом я не могу сказать, что я слышала все его научные доклады и его внутренние монологи, но я действительно знаю о многих его проблемах, упомянутых в долгих интервью и частных разговорах. Живопись и просто живопись. Я не могу сказать, что мое знание полно, тем более, что лишь однажды я прочитала некоторые тексты, которые он написал по поводу своей выставки в залах *Tabacalera* в Мадриде. Удивительные ретроспективные кадры. Я пришла к выводу, что он действительно должен писать тексты каталога сам. Просто восхитительный в своей интенсивности. Удар для скептиков живописи, так же как и его работы. Почему же кто-то другой должен описать его? Просто, потому что он просит, чтобы мы перевели его картины на язык фраз и понятий. Он доверяет нашим словам. Я доверяю больше его словам. Я просто пытаюсь дать им дальнейший поворот в контексте художественной действительности нашего времени. Хосе Мануэль Сирия – опытный моряк, и кто я такая, чтобы начертить эту линию, когда его картины проплывают перед моими глазами.

Посвятив много лет объяснению, утверждению и разговорам о современном искусстве, я нечасто сталкивалась с художниками, у которых есть дар словесный: будь это разговорный или письменный. Хотя в истории искусства и были художники первого класса, чьи тексты, несмотря на их безоговорочный авторитет, оценивались более высоко, чем их работы, но об этих вещах говорят в закрытом мире экспертов. Не удивляйтесь Вы, посторонние, но Дали как раз и был одним из тех случаев. Есть те, которые даже сказали, что он был гораздо лучшим писателем, чем живописцем.

Я должна согласиться, но доллары всегда вознаграждали художников больше, чем писателей. Хосе Сирия – хороший писатель, но он, прежде всего, – большой художник. Его власть слова сверкает. Его живопись сверкает также. Просто искрясь и ослепляя глаза. Пятнами красок.

Больше двух десятилетий каждый день моей жизни был связан с живописью Сирии. И с его гравюрой. Это о работах того времени, когда он еще не уехал из Мадрида. Он должен был начать свою Одиссею в поисках преобразований, рынка, чтений и интерпретаций. Несмотря на изменения в его багаже, весь арсенал художника скрыт в его багажных сумках. Никто не может помочь ему. Его первой остановкой в пути был Нью-Йорк. Нью-Йорк – город Сирии. Осмелюсь назвать их отношения страстными, или даже сентиментальными. Нью-Йорк – не живопись Хуппера. Это не изображение Уорхола. Хотя многие сказали бы именно так. Нью-Йорк – экспрессионизм плоти и крови. Нью-Йорк – вздыбленная и потрескавшаяся краска. Это – старый, но не уставший город. У старых работ Сирии та же сущность, но это качество не усталость или растрата. Это – уличная живопись, вобравшая в себя остатки города, где стены и части зданий рассматривают, чтобы увидеть осколки рекламных щитов, окрашенных и перекрашенных с помощью граффити в желании прикрыть городские раны. Город в бесконечном строительстве, как и живопись Сирии. В этом месте новый язык начал включаться в его работу. От визуального к объектному.

После этого был Берлин. И затем Лондон, город, где он теперь живет. Однако Мадрид – город, к которому он всегда возвращается. Он сказал мне однажды, что к его изумлению, в Нью-Йорке он вдруг начал писать, как в Мадриде. И, наоборот, – в Мадриде он писал, как будто он был в Нью-Йорке. Его вдохновение или муза своевольно летела в том направлении, где ей больше нравилось. Пока не поменялся график. Это, в конце концов, не было проблемой, жизненные и экзистенциальные поездки художника закончились вместе, пересекая друг друга, приходя и уходя, как подземные потоки. Если бы нужно было поместить живопись Сирии в определенную традицию, самым очевидным был бы абстрактный экспрессионизм, но это бы касалось лишь небольшой ее части. Его работы выплескиваются в цвете, и в каждой прорастает когда-то рассказанная история. Когда мир искусства разделяется на группы: за или против живописи (за или против концептуального искусства), он занимает позицию где-то между, хотя не равноудаленную от краев. Сирии наверняка бы понравилось помочиться в писсуар Дюшана, пометив территорию третьего и четвертого поколения. Никто не пометит территорию Хосе Мануэля Сирии, какой в этом смысл? Он научился некоторым банальным концептуальным уловкам, но он прекрасно знает, что в живописи трюков быть не может. Выбирая между легким и сложным маршрутом, он выберет последний, даже зная, что на этом пути награду получить сложнее. Но придут те, кто поймет и оценит это.

Слова не могут скрыть то, что в конечном итоге, оказывается лишь словесной игрой. Игра чашек, мимолетных идей от одной мензурки к другой, пытаясь не потерять пристальный взгляд и интерес зрителя. Это – то, чем большая часть искусства стала за последние несколько десятилетий. Что хорошо у Сирии – это то, что здесь не так уж много того, что требует объяснения, хотя можно объяснить многие вещи, если бы мы смогли заглянуть под поверхность холста.

Он уехал из Нью-Йорка в Берлин. По личным мотивам, а не из необходимости изменить жизненный цикл, хотя цикл, на самом деле, изменился. Таков закон жизни. На карте истории искусств отмечены разные столицы. Говорят, что Берлин нашего времени напоминает Париж или Нью-Йорк. На пустынных улицах этого города снесенной стены блуждает слава, готовая принять любого художника, жаждущего поставить успех своей карьеры на орбиту. Душа Хосе замерзала здесь. У Берлина было мало, чтобы предложить ему, и у него было немного предложить городу, который ему представлялся довольно жутким. Со стеной, проходящей через центр города, или без стены. Противясь современности, как могло казаться, Сирия пытался закруглять острые углы Берлина. Совсем чуть-чуть не хватало, чтобы стать израненным, как эти глубокие шрамы, врезанные в асфальт. И место, и внутреннее эмоциональное состояние усиливали интенсивность живописи. И ко всему этому еще добавилась зияющая рана, открывшаяся после смерти отца, бывшего всегда его самым верным компаньоном. Я встречала его отца в Мадриде. Отец всегда был на его стороне, и, возможно, для него было не так легко – находиться рядом с сыном художником. На холстах Сирии после смерти его отца появились головы. Точнее это была одна и та же голова, но размноженная, как выдвижные ящики вечно движущегося дома. Лица и жесты появляются среди разорванного и чудовищного. Внутренние и внешние призраки. Исследование болезни создания и создателя, происхождения и смерти. Картины как ультразвуковые отпечатки души.

Его будущее похоже на гору коробок. Они тормозят художника в его движении. Одна коробка, потом еще одна и так дальше. Кто будет тем счастливчиком, кто распакует все это? Материальное и нематериальное. Каждая коробка охраняет тайну, реальность и удивление. С этого времени на его картинах присутствуют коробки. Точно так же, как и в его студии и в жизненных обстоятельствах. На этой выставке Сирия распаковывает очень многие из своих навязчивых идей под мантией названия *Неназванное... Неуловимое...* Хотя название ясно предполагает концептуальные слои, его живопись – чистое творческое беспокойство, но не пустота. Экспериментирование с изобразительным методом, с душой, с сущностью. Образ сцены с белым кубом представляет стены музея, которые излучают огонь, как будто вулканическая активность этого места снова выплеснулась на поверхность. Конструктивизм архитектуры соотносится с конструктивизмом художественного метода. И теперь, на пути бесчисленных экспериментов, Сирия приобрел друга в лице Малевича.

Центр Марка Ротко освещается светом живописных работ, созданных в моменты вдохновения и жизненных всплесков. Изнутри вовне. От традиционного к авангарду. Ценой предельной интенсивности. Через созидание и разрушение к возрождению.

Personālizstādes / Solo exhibitions / Персональные выставки 2000 – 2015

2015 TEA Tenerife Space of Arts, Tenerife
Alicia Winters Gallery, Arnhem (Netherlands)
2014 Tabacalera – Arts Promotion Center, Ministry of Culture, Madrid
Museum of Latin American Memorial Foundation, Sâo Paulo (Brasil)
2013 Museum of Modern Art (MAMBA), Buenos Aires (Argentina)
Kornfeld Gallery, Berlin (Germany)
St. James Cavalier Center for Creativity, Valleta (Malta)
Andorra's Govern Exhibitions Hall, Andorra
2012 National Museum of Contemporary Art (MNAC), Bucharest (Romania)
Raúl Anguiano Museum (MURA), Guadalajara (México)
Patrimonio Museum (MUPAM), Málaga
Gema Llamazares Gallery, Gijon
Christopher Cutts Gallery, Toronto (Canada)
2011 Valencian Institute of Modern Art (IVAM), Valencia
Amarillo Museum of Art (AmoA), Amarillo (Texas)
Cordeiros Gallery, Porto (Portugal)
Stefan Stux Gallery, New York (United States)
2010 Fine Arts Circle, Madrid
Simeon Palace, City Council, Orense
De Prado Monastery, Culture Counsellerie, Govern of Castilla and León, Valladolid
Museum of Modern Art (MAMM), Medellin (Colombia)
ArteInversión Space, Madrid
Miramar Building, Sitges
2009 Zoellner Arts Center, LUAG Lehigh University, Bethelhem
Museum of Art from El Salvador (MARTE), San Salvador (El Salvador)
Museum of Anthropology and Contemporary Art (MAAC), Guayaquil (Ecuador)
Museum of Contemporary Art (MAC), Santiago de Chile (Chile)
Cervantes Institute, Chicago
Kursaal. Kubo – Kutxa Space, (with Jose Zugasti). San Sebastian
Christopher Cutts Gallery, Toronto
Annta Gallery, Madrid
"BEYOND THE BORDER". Christopher Cutts Gallery, San Diego
Couteron Gallery, Paris (France)
2008 Alfândega Museum, Porto (Portugal)
Cordeiros Gallery, Porto (Portugal)
Paris City Hall, Salle des Fétes, Paris (France)
Carlos de Amberes Foundation, Madrid
Museum of Modern Art, Santo Domingo (Dominican Republic)
National Gallery, Kingston (Jamaica)
Art Rouge Gallery, Miami (United States)
2007 National Museum of Fine Arts (MNBA), Buenos Aires (Argentina)
National Museum of Fine Arts, Neuquén (Argentina)
2006 Museum of Contemporary Art Ateneo de Yucatán (MACAY), Mérida (Mexico)
Fernando Silió Gallery, Santander
Pedro Peña Gallery, Marbella
2005 Kunsthalle Museum Center for the Arts PasquArt, Berna (Switzerland)
Museum of Contemporary Spanish Engraving (MGEC), Marbella
Santa Catalina Castle, Cadiz
Museum of Abstract Art Manuel Felguérez, Zacatecas (Mexico)
Museum of Contemporary Art, Chihuahua (Mexico)
Bach Quatre Contemporary Art, Barcelona
Italia Gallery, Alicante
2004 State Museum Tretyakov Gallery, Moscow (Russia)
National Museum of Poland, Królikarnia Palace, Warsaw (Poland)
Estiarte Gallery, Madrid
City Museum, Valencia
Antonio Prates Gallery, Lisbon (Portugal)
2003 Asturias Museum of Fine Arts, Oviedo
MPA Gallery, Pamplona
Exhibitions Lounge La Lonja, Alicante
Casal Solleric, Palma de Mallorca
Museum of Contemporary Art, Ibiza
Pedro Peña Gallery, Marbella
Fernando Silió Gallery, Santander
Manuel Ojeda Gallery, Las Palmas of Great Canary
2002 Herzliya Museum of Contemporary Art, Tel Aviv (Israel)
Bach Quatre Contemporary Art, Barcelona
Italia Gallery, Alicante
2001 Rekalde Lounge, Bilbao
Estiarte Gallery, Madrid
Dasto Center for the Arts, Oviedo
Pablo Serrano Museum, Zaragoza
Zaragoza Gráfica Gallery, Zaragoza
Recoleta Cultural Center, Buenos Aires (Argentina)
Museum-Theatre Givatayim, Tel Aviv (Israel)
2000 Extremaduran and Latin American Museum of Contemporary Art (MEIAC), Badajoz
Architecture College, Málaga
Bach Quatre Contemporary Art, Barcelona
Artim Gallery, Strasbourg (France)
Antonio Prates Gallery, Lisbon (Portugal)
Athena Art Gallery, Kortrijk (Belgium)
Salvador Díaz Gallery, Madrid

JOSE MANUEL CIRIA
Izstādes katalogs Nenosauktais...Nenotveramais...
Exhibition catalogue Before the Title, Beyond the Surface
Каталог выставки Неназванное...Неуловимое...
25.09.2015 – 08.11.2015

redaktors / editor / редактор: Farida Zaletilo
teksts / text / текст: Laura Revuelta
dizains / design / дизайн: Inga Girvica
foto / photos / фото: Jose M. Ciria, Jaime Bravo
tulkojums latviešu valodā / translation to Latvian / перевод на латышский язык: Broņislava Kalniņa
tulkojums krievu valodā / translation to Russian / перевод на русский язык: Farida Zaletilo
izdevējs / publisher / издано: Daugavpils Marka Rotko mākslas centrs
iespests / printed / печать: Dardedze Hologrāfija

DAUGAVPILS MARKA MĀKSLAS ROTKO CENTRS

DAUGAVPILS PILSĒTAS DOME

Kultūras ministrija

VALSTS KULTŪRKAPITĀLA FONDS

PRIKE DZĒRIENU EKSPERTI KOPŠ 1992

CAPAROL

www.rothkocenter.com

ISBN 978-9934-535-16-1